Festivitats - Sant Joan Baptista

Per Administrador el dv., 24/06/2016 - 09:00

Is 49,1-6
Ac 13,22-26
Lc 1,57-66.80

Sis mesos abans del nadal, celebrem **el naixement del precursor** de Jesús: Joan Baptista. Una persona **moguda per l'Esperit per a preparar el terreny**, preparar a les persones, al poble, per rebre el Salvador.Les lectures d'avui ens parlen de **tres elements** que ens poden ajudar en les nostres vides:
- saber-nos **cridats pel nostre nom** 'ja abans de néixer'
- la importància de la **conversió** i del missatge de salvació
- **saber reconèixer** que Déu és ja, en la nostra vida, pura donació generosa, i que la nostra tasca és descobrir-ho, i comunicar-ho als altres.

1.- Fonamentats i arrelats en l'amor

En efecte, la primera lectura ens recorda una cosa que apareixerà també en altres profetes com Jeremies: "**abans de néixer, el Senyor em cridà**, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom". Aquestes són paraules molt profundes, que **provenen d'una intuïció**, d'una
experiència molt fonda. És l'experiència del **saber-se fruit no d'un atzar**, d'una realitat cega i purament contingent, **sinó d'un amor sense límits** i que 'abans de néixer', ja tenia un somni, **un desig profund, per la meva vida.**
Prendre consciència d'això és important, perquè és la manera com podem veure en la nostra vida **un 'fil conductor'** que ens ha acompanyat *des de sempre*, i que no depèn de mi mateix, del que jo faci o dels meus 'mèrits': el fil conductor **d'un amor que és font, origen, fonament** de la meva vida.
En un text magnífic, d'aquells que són per portar ben gravats al cor, sant Pau ens dirà (en la carta als Efesis): "prego a Déu perquè, per la fe, faci habitar el Crist en els vostres cors, i **així, *arrelats i fonamentats en l'amor*, sigueu capaços** de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist" (Ef 3,17). Efectivament, aquest estar 'arrelats i fonamentats en l'amor (de Déu)' **és la base** que ens pot donar la capacitat d'estimar incansablement, de gastar-nos i desgastar-nos amb alegria pels altres, és la base del nostre voler millorar el món des de l'amor...
Penso que aquesta experiència fundant **és ben present en sant Joan Baptista**, que també sentiria, sens dubte, en el seu cor aquest "ets el meu servent, estic orgullós de tu... t'he fet llum de tots els pobles".
També nosaltres convé que aprofitem aquestes lectures de diumenge per **revisar el fonament de la nostra vida**, i a veure com poder cuidar i 'desembussar' les nostres arrels, perquè beguin de l'aigua d'aquest amor fontal, gratuït, immerescut, que sant Joan viuria com a fonament del seu apostolat, del seu ser missatger de la Bona Nova i de la salvació que ens venia per Jesús.

2.- El baptisme de conversió - canvi de ment i de cor

En la segona lectura se'ns presenten l'apostolat de Joan Baptista. Ell va tenir aquesta missió de **preparar el poble** per rebre el missatge d'esperança i de salvació. Penso que **nosaltres avui**
tenim també aquesta tasca com una de les primeres que hem de fer: **preparar també el nostre món perquè pugui rebre** aquest missatge de salvació, d'esperança, de vida.
I Joan Baptista ho fa 'predicant a tot el poble un **baptisme de conversió**'. La paraula original per dir 'conversió' és "*metanoia*", que significa pròpiament '**anar més enllà del propi pensament** i dels propis esquemes'. D'alguna manera vol dir: 'trencar els propis plantejaments i
idees', per **obrir-se plenament a una ruptura, a una novetat absoluta**. Això és el que vol dir pròpiament 'conversió': anar més enllà del que jo tinc organitzat, previst i assumit com a 'normal'.
Així, el 'baptisme de conversió' que anunciava i feia Joan Baptista, volia propiciar una ruptura, un **trencar les nostres concepcions de la vida, del món, de Déu**, i de les relacions, per obrir la ment a la **gran novetat que és un Déu-Amor-sense-límit** i d'un Salvador, Jesucrist, fet home com nosaltres, que desborda els nostres esquemes i el que podem imaginar i pensar.
Perquè, ¿no trenca els nostres esquemes el fet de creure -sí, creure de veritat, *de veritat*- que **som creats i sostinguts en tot moment per un Déu que és amor incondicional**, que tant ha estimat el món que li ha donat el seu **Fill perquè, fet un home com nosaltres, anunciés i s'oferís plenament** per la nostra salvació?
I així, aquest 'baptisme de conversió' volia obrir la possibilitat de que **la vida de les persones es veiés a partir de llavors com desbordada** per aquesta sobreabundància d'un amor que es vessa sobre nosaltres. I nosaltres estem cridats a compartir i a fer present en els nostres dies.
Aquesta presentació de Joan, doncs, ens porta a plantejar-nos dues coses:
- **quins 'esquemes mentals' tinc jo que potser he de 'convertir'** per fer-los més com
els del Déu de Jesús?
- **com puc jo preparar el món que m'envolta** perquè sigui més capaç de rebre la Bona Notícia de Jesucrist i la seva salvació? Amb humilitat i sense protagonismes personals, com Joan Baptista, però amb determinació com ell...

En definitiva, **com puc seguir, en la meva mesura** i en les meves circumstàncies, **aquesta missió** de Joan Baptista però també de tots els cristians, de **preparar el nostre món** perquè pugui rebre millor la Bona Nova de l'Amor de Déu i de la Salvació?

3.- "S'ha de dir Joan"

L'Evangeli d'avui ens remarca també **la ruptura** que estem veient. Aquí **el trencament ve pel nom** que s'ha de donar a l'infant. **La tradició** era que els fills tinguessin el nom d'algun parent, d'algun membre de la família, i per això **proposen que el nen es**

digui Zacaries, com el seu pare. Però Elisabet, la mare, s'hi oposa: "**s'ha de dir Joan**". Un nom que no era a la família, un nom nou, que introdueix un trencament i una novetat...
I **si mirem el contingut** d'aquests noms, podrem veure també com aquest trencament introdueix, en realitat, un trencament **respecte la perspectiva** que tenien els israelites d'aquells moments. En efecte**, Zacaries vol dir quelcom com "el Senyor se'n recorda"**, diríem que 'el Senyor no s'oblida de les seves promeses'. És a dir, és un nom situat **en el moment de l'espera, de la confiança**. Però el **nom Joan vol dir: "Déu ha donat la seva gràcia"**. És a dir, Joan Baptista trenca i acaba ja amb el temps de l'espera incerta, **per inaugurar el moment de l'experiència de que Déu dóna i vessa** la seva gràcia en nosaltres. És **el pas de la promesa a la realització** que es farà visible en Jesús.
Per tant, l'evangeli d'avui ens pot **convidar,** en la línia del que dèiem abans, a **veure fins a quin punt seguim 'esperant vagament', o si comencem a obrir els ulls a la presència** viva, amorosa i interpel·lant del Senyor en les nostres vides. **Una presència que cal descobrir**, i que no ens deixarà tranquils i iguals que abans, sinó que, pel contrari, **ens transformarà i ens farà missioners de l'amor,** de l'esperança i del treball per un món més just, més humà, més 'com Déu vol'. Que així sigui.

ETIQUETES
NOVETAT JOAN BAPTISTA CRIDA AMOR BAPTISME CONVERSIÓ RUPTURA